

שֵׁמָּה) est primitiua & primigenia illa dictio, à qua adiectis aut detractis literis, vel syllabis, vel mutatis motionibus manant personæ, numeri, genera, tempora, participia, nomina, & cætera id genus discrimina: quibus dictionem, à dictione discernimus. Illa duntaxat tribus constat literis radicalibus, quæ semper expressæ & consonantes sunt in dictionibus perfectis. Quod si detracta aut obmutescens fuerit trium illarum literarum aliqua, radix seu dictio, tunc erit imperfecta: cuius cognoscendæ suo loco, post verba perfectæ regulas docebo, & erit facilis ratio. Quæ autem themata pluribus quàm tribus constant radicalibus literis, pauca sunt pura Hebræica. Sunt enim illa potius exotica & peregrina. De quibus suo loco.

Dignum insuper notatu est (vt facilius thematis cognitionem assequaris) Hebræorum literas, in vndecim יסודיות, id est, radicales, seu (vt ita dicam) fundamentales diuidi. Illæ sunt, גִּר יֵהִט סַעֲרָ צִקֵּר, quæ semper sunt de corpore dictionis: quare in functione illarum cognoscendæ, nihil negotij est. Et in vndecim נִכְתָּב שְׂמוֹ אֱלֹהִים, i. seruiles, seu ministeriales, (quæ tamē nōnunquā sunt de corpore dictionis:) ex quibus quatuor אֶלֶף בֵּשׂ tantum seruiūt præpositæ primæ thematis literæ. Quatuor verò, כֹּהֵן פִּנְהָם, seruiunt modò præpositæ, modò postpositæ themati: & tres וֵי in principio, medio, & fine ancillantur. Quarum omnium functiones posthac, vel sparsim in hoc opere, vel tractatu speciali in fine huius libelli diffusè satis ostendemus.

C 2 De verbo.

ralem, vel dualem numerum: vt à טוב fit plural. טובים, à טובה fit plurale טובות, à שָׁר fit plurale שָׁרִים, à שָׁרָה fit plurale שָׁרוֹת, à יָר fit in duali יָרִים, à רָגַל, & sic de aliis.

Casus tamen (cū in quouis numero nomina sint indeclinabilia) non ex terminatione cognoscuntur, vt fit apud Græcos & Latinos, sed præpositis articulis, aut præpositione, dicunt, הַסֵּפֶר הַקָּטָן liber קָטָן libro קָטָן אֵת librum מִקָּטָן à libro. Vel ex orationis contextu. vt, קָטָן בִּיפֶּא, liber Petri. De his articulis postea latius suo loco.

Annotatio.

Nullum habent Hebræi nomen comparatiui, aut superlatiui gradus, sed eum circumloquuntur per particulas יותר, id est, magis, מֶן, id est, quàm, & מְאֹד, id est, valde. vt, חָזָק יותר חָזָק, magis fortis (fortior,) מְאֹד חָזָק valde fortis (fortissimus.) Quum tamen adhibent particulam מֶן comparatiuo, plurimum non exprimitur יותר magis, quod tamen supplendum est. vt, טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִכְּטוֹת בְּאָדָם, Bonum (est) confidere in Domino (magis) quàm confidere in homine, Psal. 118. secundum Latinos. 117. Vbi supplendum venit, magis.

Classes nominum imperfectorum, post verborum imperfectorum formas Deo duce, facile docebimus. Prius tamen quàm ad verba nos accingamus, quid sit thema, seu radix, literas radicales à seruilibus discernentes doceamus.

Radix seu thema quid.

Apud Hebræos שֹׁרֶשׁ, id est, radix (quam Græci

ῥίζα)

Dagges הֵן אֵל סִפְפָּא וְכִי אֵלֶּיךָ יָבֹא
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ